

C:\Users\Plazma\Desktop\311\Block_Lawrence-Jako_vztekleho_psa.pdb

PDB Name: Block L. Jako vztekleho psa
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK

JAKO VZTEKLÉHO PSA

Zmocnit se muže jménem Anselmo znamenalo spojit dohromady nespočetné nitky, z nichž mnohé byly tenké jako vlásek. Téměř dva roky vyvíjel akce na jeho dopadení ne jeden, ale víc než deset států. Reprodukce jeho jediné ověřené fotografie, rozostřená a špatně zřetelná, putovaly po celém světě, jeho charakteristické rysy - polámané, nepravidelné žluté zuby, příliš malý ohnutý nos, ustupující dolní čelist, husté obočí, srostlé v jednu silnou, tmavou linii - znala veřejnost stejně dobře jako pracovníci kontrarozvědek a agenti Interpolu.

Nitky se spojovaly pomalu, jedna po druhé. V kavárně milánské dělnické čtvrti srkali dva muži espresso ochucené anýzovkou. Mluvili o ligovém utkání v kopané a o tom, že zaměstnanci nákladní autodopravy možná budou stávkovat. Potom se jejich hlasy ztlumily a jeden hovořil tiše o Anselmovi, zatímco druhému neuniklo ani slůvko.

Na předměstí Asunciónu seděl na předním sedadle čtyři roky starého chevroletu Impala statný pán v uniformě brigádního generála se stíhlým mladým mužem v livreji šoféra. Generál mluvil, šofér naslouchal. Anselmovo jméno nepadlo, ale hovořilo se o něm. Na závěr rozhovoru odevzdal řidič generálovi obálku s valutami v hodnotě dvou tisíc německých marek. O tři hodiny později byl šofér - ve skutečnosti žádný šofér - na palubě letadla směřujícího do Mexika. Druhý den odpoledne byl generál - žádný opravdový generál - mrtev, prý v důsledku těžkého infarktu myokardu, jak se vyjádřil přivolaný lékař.

V Paříži, v devátém arrondissementu, vstoupili tři důstojníci tajné policie, z toho jeden Francouz, do bytu, který byl několik týdnů pod dozorem. Ukázalo se, že je prázdný. Dozor pokračoval, ale celý příští měsíc nikdo do bytu nepřišel. S důkladným rozbořením různých listin a odpadků, které byly v bytě nalezeny, musela být neodkladně seznámena příslušná místa v Londýně a v Tel Avivu.

V západním Berlíně se mladý, asi dvacetiletý pár, muž a žena, oba plavovlasí, se světlou pletí a modrýma očima, skoro jako bratr a sestra, seznámil s tmavovlasou a kyprou mladou ženou. Bylo to v kabaretu, kterému se říkalo U Justýny. Ti tři spolu vypili láhev jiskřivého burgundského, pak odešli do malého bytu v Bergnerstrasse, kde v družné zábavě vykouřili několik cigaret marihuany a vypili půl láhve almspašské pálenky. Mladou brunetku dost bolelo, co s ní plavovlasý pár prováděl v posteli, ale všemožně dělala, že se jí to líbí. Když později předstírala, že spí, blondák a světlavlasá žena spolu dlouho mluvili. Brunetka byla během jejich konverzace vzhůru a nespala ani později, když ti dva vedle ní blaženě chrupali. Oblékla se a rychle odešla. Zdržela se jen natolik, aby dvojici podržela krky kuchyňským nožem. Její letadlo přistálo v Bejrútu těsně před druhou odpoledne a hodinu nato hovořila v zadní místnosti cestovní kanceláře s arménským pánem středního věku.

Střípky a útržky. Nitky, tenké jako vlas, z nichž se splétá síť...

A během toho všeho muž jménem Anselmo neustával v horečné činnosti. Letoun společnosti PanAm směřující do Bělehradu vybuchl ve vzduchu nad Rakouskem. Telefonický hovor hlásící se k tomuto činu jménem Lidové fronty za nezávislost Chorvatska byl v newyorské úřadovně letecké společnosti spojen několik minut předtím, než exploze tryskový letoun rozmetala na kusy.

O týden dříve začaly prosakovat zvěsti, že Anselmo pracuje pro Chorvaty.

V Jeruzalémě, ani ne čtyři sta metrů ode Zdi nářků, vpadli čtyři střelci do sefardské synagogy během ranních bohoslužeb. Zabili osmadvacet členů shromáždění, než je samotné skosili policisté. Ukázalo se, že mrtví útočníci byli členy levicového hnutí bojujícího za nezávislost Portorika na Spojených státech. Ale proč portorikánští extremisté podnikali teroristické akce proti Izraeli?

Společným jménem bylo Anselmo.

Jedno velvyslanectví ve Washingtonu. Policejní kasárna ve Strabane v severním Irsku. Odborová organizace v Buenos Aires.

Anselmo. Vraždy. Španělský velvyslanec ve Švédsku zastřelený na stockholmské ulici. Švagrová iráckého premiéra. Šéf výzkumného a vývojového ústavu nadnárodní ropné společnosti. Britský žurnalista. Indonéský generál. Hlava afrického státu.

Anselmo.

Únosy. Požadavky výkupného. Zvěrstva.

Anselmo, vždycky Anselmo.

Samozřejmě že neměl vždycky prst na spoušti. Když portorikánští teroristé střelili v jeruzalémské synagoze, Anselmo si

vykládal pasiáns ve spoře osvětlené sklepní místnosti v Pretorii. Když napalmová bomba zaživa uškvařila švagrovou iráckého premiéra, Anselmo cenil v surovém úšklebku své žluté zuby v Bolívii. Nebyla to Anselmova ruka, jež vrazila dýku mezi žebra generála Suprandona v Djakartě, nýbrž panenská ručka mladé dámy z Thajska, ale Anselmo jí dal instrukce, Anselmo rozhodl, že Suprandon musí zemřít, on zinscenoval a podepsal jeho smrt. Střípky a útržky. Pár slov načmáraných na zadní straně obálky. Zaslechnutý zlomek rozhovoru. Střípky, útržky, zlomky. Nitky, chcete-li.

Ze spletených nitek může vzniknout silné lano. Propojená lana tvoří síť.

Když se síť snesla kolem Anselma, držel její cípy ve svých sukovitých rukou Nahum Grodin.

Byl počátek léta. Tři dny po sobě vál nepřetržitě suchý vítr. Městečko Al-dhariš, malá arabská osada na západním břehu Jordánu, se podrobovala větru jako doby-vatelské armádě. Ženy si hleděly svých ohnišť, na nichž vařily. Muži vysedávali na dvorcích u malých stolků a srkali ze šálků sladkou černou kávu. Žlutí psi, kteří pobíhali úzkými ulicemi, jako by se teď drželi ve stínu víc, než mívali ve zvyku, pelášili od jedněch dveří ke druhým a udržovali si odstup od kolemjdoucích.

"I ti psi to cítí," prohodil Nahum Grodin. V jeho hebrejštině byl slyšet ruský a polský přízvuk. "Podívej se na ně. Jak se kradou kolem."

"Vitr," mnil Gershon Meir.

"Anselmo."

"Vitr," naléhavě opakoval Meir. Měl neromantické vzezření zdejšího rodáka. Byl Grodinovým bezprostředním podřízeným v protiteroristickém oddělení Shin Bet a starší muž věděl, že oba stejně dychtí spustit past, v níž by uvízl Anselmo. Ale Grodin cítil, že všechno už visí ve vzduchu, kdežto Meir nevnímá nic než suchý vítr z pouště.

"Stejný vítr fouká po celé zemi," říkal Grodin. "A přece je to tady jiné. Jak se ty žluté psi potvory drží ve stínu."

"Moc toho s těmi arabskými vořechy nadělaš."

"A jejich děti?"

"Co je s nimi?"

"Aha!" Grodin zvedl ukazovák. "Psi se drží ve stínu. Děti zůstávají doma a nejdou na ulici vůbec. Neříkej mi, kamaráde, že vítr stačí zabránit dětem, aby si hrály."

"Tak prostě lidi z městečka vědí, že je tady. Kryjou ho. To není nic nového."

Jen málokdo ví, že je tady. Ti, co plánují výpad přes Jordán, a snad ještě pár dalších. Ostatní jsou jako psi a děti. Cítí něco ve vzduchu."

Gershon Meir se podíval na svého nadřízeného. Pozoroval, jak zatíná zuby, jak se v jeho světlemodrých očích zračí vzrušení držené na uzdě. "Něco je ve vzduchu," připustil.

"Ano. Cítíš to sám, Gershone. Přízněj to."

"Cítím zatraceně moc kofeinu v krvi. Ten poslední hrnek už jsem si neměl dávat."

"Cítíš víc než jen kofein."

Meir pokrčil rameny, ale neřikal nic.

"On je tady, Gershone."

"Ano, myslím, že je. Ale už tolikrát jsme ho měli na dosah..."

"Tentokrát ho dostaneme."

"Já řeknu, že ho máme, teprve až bude za mřížemi."

"Nebo až bude mrtvý."

Mladší muž se znovu zahleděl na Grodina, tentokrát ostřeji. Grodinova pravá ruka, s klouby oteklými artritidou, spočívala na pažbě jeho pistole, zasunuté v pouzdře.

"Nebo až bude mrtvý," souhlasil Gershon Meir.

Ať už to byl jen vítr nebo něco zvláštního ve vzduchu, muž jménem Anselmo to cítil také. Postavil svůj malý šálek s kávou - byla sladší, než to měl rád - a mnul si bradu špičkami prstů. Bez zjevného zájmu si prohlížel pět mužů, kteří s ním byli v místnosti. Byli to zdejší Arabové ve věku od šestnácti do osmadvaceti let. S jedním se Anselmo setkal už dříve v Bejrútu a o dvou dalších věděl, že mají svou pověst. Za zbylé dva se jejich soudruzi jednoznačně zaručili. Anselmo jim nijak zvlášť nevěřil - nikdy v životě nevěnoval žádné lidské bytosti plnou důvěru -, ale nedalo se ani říct, že by jim vysloveně nedůvěřoval. Byli to arabští venkované, politicky naivní a mentálně prostí, zoufalí mladí muži ochotní udělat cokoli a podstoupit jakékoli riziko. Anselmo znal tento druh mužů po celém světě a využíval jich. Bez nich by se byl ve své činnosti neobešel. Něco ve vzduchu...

Šel k oknu, hřbetem dlaně maličko odhrnul pytlavinový závěs. Nic pozoruhodného neviděl, a přece mu instinktivní vnímání, spolehlivější než zrak, říkalo, že městečko se hemží Izraelci. Nemusel je vidět, aby věděl, že tam jsou.

Otočil se, prohlížel si svých pět druhů. Tu noc měli překročit řeku. Za svítání zaujmou pozici. Školní autobus s padesáti až šedesáti retardovanými dětmi zpomalí, než zabočí doleva kolem rohu, kde bude čekat Anselmo se svými lidmi. Bude to hračka pro děti - vycenil zuby v úsměvu nad tou slovní hříčkou - rozstřílet autobusu pneumatiky. Za několik minut budou židovské děti a jejich řidič ležet mrtví u silnice. Za dalších pár minut Anselmo a Arabové zmizí a nikdo se jich nedopátrá.

Dokonalá teroristická akce, nesmyslná, bezvýznamná, nesporně dramatická. Izraelci samozřejmě podniknou akci odvetnou a ta samozřejmě postihne nesprávný cíl a situace se zhorší. A v celkovém plánu...

Ale je vůbec nějaký celkový plán? Občas, obvykle pozdě v noci, těsně předtím, než se jeho mysl zmocnil spánek, spatřil Anselmo obrys jakéhosi mistrovského schématu, v němž se ze všech prvků teroru, kterými žongloval, zrodil nový svět. Obraz tohoto plánu se v takových okamžicích vznášel na samém obzoru jeho vnitřního vidění, chvěl se na

pomezí myšlenek. Téměř jej měl před sebou, jako má člověk v opiové halucinaci téměř před sebou Boha. Jinak žádný mistrovský plán neviděl a nepotřeboval jej hledat. Zdálo se, že sám čin teroru, teatrální jako blesk a hrom, mu jako cíl naprosto stačí. Ať ty děti vykrvácejí. Ať letadlo ve vzduchu exploduje. Ať pušky štěkají. Ať svět ví, co se děje.

Ještě jednou se obrátil k oknu, ale závěs neodhrnul, jen se špičkami prstů dotkl pytloviny. Tam venku v temnotě. Vojáci, policisté. Má čekat ve stínu, až půjdou kolem? Ne, rozhodl se rychle. Obec je malá a pro ně nebude problém prohledat jeden dům za druhým. Mohli by ho pokládat za Araba - byl teď oblečen jako oni -, ale jestliže hledají právě jeho, tak ho poznají, až ho uvidí.

Mohl poslat ven tuhle pěťici, obětovat ty muže v sebevražedném boji, zatímco on by unikl. Byla by to malá oběť. Oni nemají význam, dají se postrádat; on je Anselmo. Ale pokud Židi město obklíčili, odvrácení pozornosti by sotva pomohlo. Zaklonil hlavu, vysunul bradu. Náhlý pohyb. Čas pracuje proti němu, síť se stahuje pevněji a pevněji. Čím déle to odkládá, tím je zranitelnější. Lepší špatné rozhodnutí než žádné.

"Počkejte tady na mne," řekl svým mužům tichou, hrdelní arabštinou. "Podívám se, odkud vítr vane."

Začal otevírat dveře a vyrušil tím z dřímoty vychrtlého psa s protáhlou tlamou. Zvíře tiše zakňučelo a uhnulo stranou. Anselmo vyklouzl otevřenými dveřmi a nechal je za sebou zapadnout.

Svítil měsíc, právě minul úplněk. Nezakrývaly jej žádné mraky. Suchý vítr je všechny odvál už před několika dny. Anselmo nahmatl ve svém volném oděvu automatickou pistoli Walther, kterou měl po boku, dlouhý lovecký tesák v pochvě připevněné ke stehnu, menší nůž přilepený páskou na vnitřní straně levého předloktí. Kolem pasu mu lnul těsně k tělu opasek z naolejovaného plátna. Obsahoval čtyři cestovní doklady, každý na jiné jméno, a několik tisíc dolarů v měnách půltuctů států. Anselmo mohl cestovat bez průtahů, hranice překračoval tak snadno, jako jiní lidé přecházejí přes ulici. Ale nejdřív se potřeboval dostat z Al-dhariše.

Postupoval rychle a klikatě, držel se ve stínu, zrakem i sluchem rychle rekognoskoval terén před sebou. Dvakrát si všiml uniformovaných ozbrojenců a skryl se, než ho uviděli, dal se jiným směrem, přeběhl dvorek a pustil se nějakou uličkou.

Byli všude.

Právě když zahlédl na rohu další izraelskou hlídku, zarachotila střelba pár set metrů po jeho levici. Zapraskaly jednotlivé výstřely z pistolí a odpověděly jim salvy z automatických zbraní. Pak bylo ticho.

Jeho pět mužů, říkal si. Chytili je v domku nebo na ulici před ním, a kdyby byl zůstal s nimi, měli by ho taky. Jak bylo slyšet, velkou práci s nimi neměli. Ohrnul ret a v mozku mu zablikalo poplašné světélko. Doufal, že těch pět je mrtvých, aby nemohli prozradit Židům, že je tady on.

Jako kdyby museli. Jako kdyby to ti parchanti už nevěděli...

Tříčlenná hlídka zahnula do ulice ve vzdálenosti tuctu domů po Anselmově levici. Jeden z mužů kopl při chůzi do země a kolem jeho nohou zavířil v měsíčním světle prach. Anselmo proklel ty muže i měsíční světlo a obešel jeden dům, aby se jim vyhnul.

Ale uniknout se nedalo. Všechny ulice byly zataraseny. Jednou Anselmo vytáhl walthera a s rozmyslem namířil na dvojici uniformovaných nepřátel. Byl by je snadno zasáhl a prst se mu na spoušti chvěl. Bylo by to takové potěšení je zabít, ale jaký by z toho měl prospěch? Ostatní by ho ve chvíli dostali.

Jestliže naučíte krysu, jak se dostávat z labyrintu, a řadu měsíců ji stavíte do labyrintů stále složitějších, až ji nakonec dáte do bludiště opravdu neřešitelného, zachová se krysa velmi zvláštně. Ve snaze dostat se z labyrintu bude pobíhat stále zmateněji a nakonec si někde v koutě sedne a začne si ohryzávat tlapky.

Z Al-dhariše se uniknout nedalo a Izraelci stahovali své obklíčení, prohledávali dům za domem, byli Anselmovi blíže a blíže, nechávali mu stále menší prostor. Uchýlil se do kouta, kde půldruhametrová zídka z hlíny vypálené sluncem navazovala na stěnu domu. Sedl si na bobek a vtiskl se do stínu.

Kroky...

Nějaký pes se plížil podle zídky, našel Anselma, zakňučel. Byl to tentýž pes, kterého vyrušil, když vycházel z domku? To nevypadalo moc pravděpodobně. Městečko bylo plné těch zbabělých kňučících potvor. Pes zaryl čumák Anselmovi do boku a opět zakňučel. O takové zvuky terorista nestál. Položil psovi ruku do týla a polaskal ho. Kňučení se trochu ztišilo. Volnou rukou vytáhl Anselmo lovecký nůž z pochvy na stehně. Zatímco stále drbal psa na hlavě, našel to správné místo mezi jeho žebry. Zvíře už téměř ani nekňučelo, když mu vrazil čepel přímo do srdce a v tichosti je zabil. Oťel tesák do psovy srsti a vrátil jej do pochvy.

Jak pes dodělal, rozhostilo se ticho. Anselmo si olízl prst a zvedl jej nad hlavu. Přestal vítr foukat? Zdálo se mu, že ano. Zhluboka se nadechl, zvolna vydechoval, zvedl se.

Nešel ve stínu, naopak samým středem úzké ulice. Když se před ním objevili dva muži, neuhýbal jim ani se nepokoušel skrýt. V ruce mu zacukalo, aby vytáhl walthera, ale klid, který teď na něj sestoupil, mu pomohl potlačit to nutkání. Zvedl ruce vysoko nad hlavu. Poměrně slušnou hebrejštinou zazpíval: Jsem váš zajatec!" A otevřel ústa v děsivém šklebu, odhalujícím jeho mizerné zuby.

Oba muži na něj zamířili své zbraně. To už zažil bezpočtukrát a nelekalo ho to. Ale jeden z těch mužů držel svůj samopal tak, jako by se chystal opravdu vystřelit. Měsíční světlo se odráželo na hlavni. Anselmo se stále šklebil a čekal dávku, která mu vybuchne v prsou.

Nedočkal se jí.

Ti dva muži seděli ve skládacích židlích a pozorovali svého zajatce oknem, jehož sklo bylo na druhé straně zrcadlem. Anselmova cela byla malá a stěny měla holé, stejně jako místnost, z níž ho pozorovali. Seděl na úzké železné posteli a mnul si bradu špičkami prstů. Tu a tam se podíval po zrcadle.

"Člověk by přísahal, že nás vidí," podotkl Meir.

"On ví, že jsme tady."

"Taky si myslím. Ale je chladnokrevný, hajzl mizerná, co? Myslíš, že bude mluvit?"

Nahum Grodin zavrtěl hlavou.

"Mohl by nám toho napovídat hodně."

"Neřekne ani slovo. Proč taky? Ten chlap je v pohodě. Byl v pohodě přestrojený za Araba a teď je v pohodě jako vězeň."

Anselmo byl pochopitelně odzbrojen a neměl už své volné arabské roucho. Dali mu běžné vězeňské oblečení - kalhoty a košili s krátkým rukávem z šedé džínsoviny, látkové střevíce. Kalhoty samozřejmě neměly pásek a střevíce žádné tkaničky.

Grodin řekl: "Mohli bychom z něj výpověď dostat. Ne, nahr, nemám na mysli mučení. Ty chodíš moc do biografu.

Pentothal, jestli mi ho dovolí použít. I když se obávám, že je proti němu náramně odolný. Má tak nesmírnou sebedůvěru."

"Jak se na nás cenil, když se vzdával."

"No."

"Na chvilku jsem myslel..."

"Co?"

"Že se ho chystáš zastřelit, Nahume."

"Skoro jsem to udělal."

"Měl jsi dojem, že je to past? Aspoň..."

"Ne." Grodin si propletl prsty a zapraskal jimi. V několika kloubech se ozvala slabá, pulzující bolest. "Ne," opakoval.

"Věděl jsem, že to trik není. On je pragmatik. Ví, že se dostal do pastí. Vzdával se, aby si zachránil kůži."

"A ty jsi ho chtěl přesto zastřelit?"

"Měl jsem to udělat, Gershone. Měl jsem ho odprásknout. Kvůli něčemu jsem zaváhal. A víš, jak se to říká: Kdo zaváhá... a já zaváhal a byl jsem v tahu. Tedy ne já, ale ta příležitost. Měl jsem ho zastřelit v tu chvíli. Bez váhání, bez přemýšlení, stačilo jen nepatrně stisknout spoušť a vyslat do noci pár interpunkčních znamének."

Gershon si prohlížel muže, o němž mluvili. Ten si sundal jeden střevíc a škrábal se na noze. Gershon z něho nemohl spustit oči, ačkoli se o to pokoušel. "Ty bys chtěl, aby byl mrtvý," řekl.

"Samosebou."

"My jsme ale pokrokový národ. Neposíláme už je na smrt. Doživotní vězení pokládáme za dostatečný trest. Ty s tím nesouhlasíš?"

"Ne."

"Ty jsi pro zásadu oko za oko, jo?"

"A budeš žádat oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu, jedno spálené místo za druhé. To není tak špatná zásada, nemysli si. Já bych se jí tak rychle nevzdával."

"Pomsta."

"Nebo odplata, přesněji řečeno. Mstít se nemůžeš, hochu. V takovémhle případě ne. Zločiny toho člověka jsou takové, že jeho vlastní smrt je nemůže vyrovnat. Ale proto jsem ho zabít nechtěl."

"Tak tomu nerozumím."

Nahum Grodin ukázal prstem na sklo: "Co tam vidíš?"

"Nechutného lumpa, který si ožďibuje nohy."

"Vidíš zajatce."

"No, to se rozumí. Nechápu, co máš na mysli, Nahume."

"Myslíš si, že vidíš zajatce. Ale on není náš zajatec, Gershone."

"Jak to?"

"Jeho zajatci jsme my."

"Vůbec ti nerozumím."

"Ne?" Starší muž si masíroval kloub ukazováku na pravé ruce. Tenhle prst, pomyslel si, zaváhal na spoušti samopalu. A nyní v něm tepala bolest. Artritida. Nebo zasloužený trest za váhavost?

"Nahume..."

"Jsme mu vydáni na milost a nemilost," řekl Grodin trpce. "My jsme ho zajali. Jeho komplicové nás budou hledět přinutit, abychom ho propustili. Dokud bude v našem zajetí, do té doby bude mečem opřeným o naše hrdla."

"To přeháníš."

"Vážně si to myslíš?" Nahum Grodin si povzdechl. "Přál bych si, abychom nebyli tak civilizovaní a nezrušili trest smrti. A v tuhle konkrétní chvíli bych si přál, abychom byli policejní stát a o téhle zrůdě by se dalo oficiálně prohlásit, že jsme ji zastřelili na útěku. Teď bychom ho prostě vzali ven, my dva, a on by se mohl pokusit o útěk."

Gershon se otfásl. "To bychom tedy nemohli."

"Ne," souhlasil Grodin. "Ne, to bychom nemohli. Ale já ho mohl sejmut, když jsem měl příležitost. Viděl jsi někdy vztekletého psa, Gershone? Já jsem kdysi jako kluk v Lublinu jednoho viděl pobíhat po ulici. Oni ve skutečnosti nemají pěnu u huby, aby bylo jasno. Ale já mám v paměti dojem, že tenhle pěn měl. A policista ho zastřelil. Pamatuju si, že svíral pistoli oběma rukama, držel ji před sebou, paže natažené. Co říkáš: viděl jsem opravdu, jak to zvíře zastřelil, nebo se mi to do vzpomínek dostalo z vyprávění? Já bych mohl přísahat, že jsem to vážně viděl, toho policajta s rozkročenýma nohama a dopředu nataženýma pažemi. A toho psa, jak útočí. Zajímalo by mě, jestli ta událost mohla mít něco společného s tím, jaké povolání jsem si zvolil."

"Ty myslíš, že ano?"

"To by musel rozhodnout psychiatr," zasmál se Grodin, jen krátce. "Měl jsem tohohle zastřelit jako vzteklého psa," dodal. "Když jsem měl šanci."

"Jak může být v cele nebezpečný?"

"A jak dlouho v té cele zůstane?" vzdychl zase Grodin. „Je to vůdce. Má vůd-covské charisma. Svět je plný bláznů, pro které je ten chlap výjimečná osobnost. Budou žádat jeho propuštění. Unesou letadlo, nějakého politika, budou držet děti jako rukojmí."

"Takovým požadavkům jsme ještě nikdy neustoupili."

"Ne."

"Vymáhali na nás takové věci, ale my jsme nikdy žádného teroristu na vydírání nepropustili."

"Ne, zatím ne."

Na druhé straně okna-zrcadla se muž jménem Anselmo přestal obírat svými prsty u nohou. Svlékl se do spodního prádla a položil se na holou kachlíkovanou podlahu cely. Založil si ruce za hlavu a začal dělat kliky. Na jeho plochem břiše a hubených, šlachovitých stehnech svaly jen hrály, jak se horní polovina jeho těla vztyčovala a zase pokládala. Cvičil rytmicky, po každých pěti klicích chvilku odpočíval, a když ukončil šest takových sérií, vyskočil a provokativně se do zrcadla zašklebil.

"Podívej se na něj," znechutil se Gershon Meir. Je jako zvíře."

Nahuma Grodina zase začal bolet pravý ukazovák.

Grodin se samozřejmě nemýlil. Revolucionáři celého světa měli velmi pádné důvody vidět Anselma zase na svobodě. V nejrůznějších koutech světa zoufalí spildenci organizovali zoufalé akce k dosažení tohoto cíle.

První pokusy nebyly úspěšné. Ani ne týden po Anselmově dopadení vtrhli čtyři muži a dvě ženy do budovy v Ženevě, kde se konala mezinárodní odzbrojovací jednání na vysoké úrovni. Dva muži byli postřeleni, jeden zranění podlehl. Jedné ženě strážný v boji zlomil ruku. Ostatní byli zatčeni. Během výslechů švýcarské orgány zjistily, že akce měla vymoci propuštění Anselma. Dvě ženy a jeden muž patřili k západoněmeckým anarchistům. Zbylí tři muži, včetně zastřeleného, byli baskičtí separatisté.

Za několik dní po tomto incidentu uruguayští partyzáni přepadli automobil vezoucí izraelského velvyslance na recepci do středu Montevidea. Velvyslancovu limuzínu následovali agenti bezpečnosti a přestřelka, jež vypukla, si vyžádala životy všech sedmi partyzánů, tří bezpečnostních agentů, velvyslance, jeho šoféra a čtyř pravděpodobně nevinných kolemjdoucích. Nebylo sice možné zjistit, oč při pokusu o únos šlo, ale proslýchalo se velmi přesvědčivě, že akce souvisela s Anselmem.

Do týdne potom se eritrejským revolucionářům podařilo unést Boeing 747 společnosti E1A1 na lince z New Yorku do Tel Avivu. Tryskový letoun se sto čtyřiceti čtyřmi cestujícími a členy posádky změnil trasu do hlavního města jednoho afrického státu, kde vyjel z přistávací dráhy, havaroval a shořel. Přežilo jen několik pasažérů. Všichni ostatní, včetně celé posádky a osmi z deseti Eritrejců, zahynuli.

Palestinci unesli další letoun, tentokrát tryskový stroj společnosti Air France. Ten přistál úspěšně v Libyi a únoscí předložili požadavek, aby byl propuštěn Anselmo a asi tucet dalších teroristů zadržovaných Izraelci. Požadavky byly obratem ruky zamítnuty. Když se stanovilo a prošlo několik ultimát, začali teroristé popravovat rukojmí a nakonec letadlo se zbylými rukojmími vyhodili do vzduchu. Podle některých zpráv libyjské orgány teroristy zajistily, podle jiných informací je formálně pokáraly a propustily.

Po libyjské aféře měly obě strany dojem, že něčeho dosáhly. Izraelci přesvědčivě dokázali, že se nedají vydírat. Volně spojená skupina usilující o osvobození Anselma měla stejně silný dojem, že dokázala své odhodlání ho osvobodit - bez ohledu na rizika a na množství životů, vlastních i cizích, které to bude stát.

"Kdyby existoval Henry Clay ve dvojím vydání," pravil nositel tohoto jména po trpké porážce v prezidentských volbách, "pak by jeden z těch dvou udělal toho druhého prezidentem Spojených států amerických."

Není pravděpodobné, že by Anselmo tento výrok znal. Nestaral se vůbec o minulost, nečetl nic než denní tisk. Ale když ve své cele cvičival, často se mu hlavou honily stejné myšlenky jako Henrymu Clayovi.

Kdyby byli jen dva Anselmové, jeden by určitě dostal toho druhého z toho zatraceného vězení.

Ale ukázalo se, že druhého Anselma nebude zapotřebí. Stačila jedna jaderná bomba.

Bomba byla ukradena ze základny NATO čtyřicet kilometrů od Antverp. Krádež tohoto typu je snad nejobtížnější způsob, jak takovou zbraň získat. Jaderná technologie vypadá tak, že každý, kdo má solidní znalosti přírodních věd na vysokoškolské úrovni, může dát atomovou bombu dohromady podomácku, za předpokladu, že má přístup k základním prvkům. Bezpečnostní předpisy mohou za to, že je nesrovnatelně snazší ukrást součásti bomby než celou sestavenou. Ale v tomto případě bylo nutné nejen bombu mít, ale také dát světu na vědomí, že ji máte. Proto se krádež odehrála formou smělého a dramatického nočního přepadení. Publicita ve sdělovacích prostředcích byla minimální, ale lidé, k jejichž povinností patřilo tyhle věci znát, věděli hned druhý den, že bomba byla ukradena a že lupiči byli se vši pravděpodobností členy Peridotského gangu.

Tento gang měl základnu v Paříži, ačkoli jeho členstvo bylo mezinárodní. Byl organizován pro terorismus Anselmova typu. Prakticky byl orientován levicově, ale pod jeho extremistickou činností se skrývalo jen velmi málo ideologie. Bezpečnostní instance po celé Evropě a na Středním východě se třásly při pomyslení, že Peridoti dostali do rukou jadernou zbraň. Nesporně ji neukradli bez nějakého záměru. Určitě ji hodlali použít a určitě byli schopni téměř jakéhokoli masakru. Dostat bombu z belgické základny NATO bylo velice obtížné. Ve srovnání s tím rozmontovat ji, propašovat do Spojených států, pak ji dopravit do New York City, znova ji smontovat a umístit pod budovu OSN - to

všechno už byla jednoduchost sama.

Jakmile drželi budovu v šachu, předložil peridotský emisar úplný soubor požadavků. Některé z nich se týkaly záruk bezpečnosti členů gangu, až budou opouštět budovu OSN a New York. Jiné požadavky, adresované Valnému shromáždění OSN, vymáhaly změny v mezinárodní politice vůči povstaleckým hnutím a revolučním organizacím. Různé členské státy měly osvobodit konkrétní politické vězně, včetně pár tuctů osob patřících k organizaci Peridot nebo s ní společených. Vláda Izraele dostala pokyn, aby propustila muže jménem Anselmo.

Jakýkoli pokus zmocnit se bomby by měl za následek její odpálení. Snaha vyklidit budovu OSN nebo celý New York by byla rovněž pro Peridoty znamením, aby přivedli zbraň k výbuchu. Nebudou-li všechny požadavky splněny do deseti dnů, bomba exploduje.

Príslušná místa nebyla zajedno v odhadech, jaký rozsah by měly smrtící účinky bomby. Ale nejnižší odhad přesahoval milion mrtvých.

Po celém světě se vlády vydírané Peridoty konfrontovaly s realitou. Jedna po druhé podnikaly opatření, jimž se nemohly vyhnout. Ať se jejich politika vzpěchovala vydírání sebevíc, ať se jakkoli zdráhaly osvobodit teroristy, nezbývalo jim než uznat naprosto jednoduchý fakt: nemají jinou volbu.

Anselmo si nemohl odpustit úsměv, když do místnosti vešli ti dva muži. To je pěkné, že k němu poslali právě ty dva. Především to byli oni, kdo ho zajali, čas od času se ho pokoušeli vyslýchat a teď tedy bylo na nich, aby dojednali jeho propuštění. Měl dojem, že to všechno do sebe jaksi zapadá.

"Tak co," řekl. "Myslím, že u vás už dlouho nepobudu, vidíte?"

"Už dlouho ne," odpověděl ten starší.

"Kdy mě pustíte?"

"Pozití. Ráno. Budete předán Palestincům na syrských hranicích. Soukromé letadlo vás dopraví do jedné ze severoafrických zemí, buď do Alžírsko, nebo do Libye. Podrobnosti neznám. Pochybuji, že už je o nich definitivně rozhodnuto."

"Na tom celkem nezáleží."

Mladší z obou Izraelců, tmavovlasý a s olivovou pletí, si odkašlal. "Nebudete asi chtít odejít ve vězeňských šatech," podotkl. "Můžeme vám dát, co jste měl na sobě, když jsme vás zatkli, nebo můžete dostat evropský oděv. Záleží na vás."

"Jste velice benevolentní," pochválil ho Anselmo.

Muž zrudl. "Výberte si."

"Mně to je jedno."

"Tak odsud půjdete, v čem jste přišel."

"Nezáleží na tom, co mám na sobě." Pak se dotkl šedého oděvu z rifloviny. "Hlavně když to nebude tohle." A znovu je poctil úsměvem.

Starší muž otevřel malou černou kabelu a vytáhl injekční stříkačku. Anselmo pozvedl obočí. "Pentothal," řekl muž.

"Ten jste mohli použít už dřív."

"Odporovalo to politickému kurzu."

"A váš politický kurz se změnil?"

"Jak je vidět."

"Změnilo se hodně věcí," dodal mladší muž. "Včera večer kneset schválil komplex nových zákonů. Svolali kvůli tomu zvláštní zasedání. Byl obnoven trest smrti."

"Ale?"

"Jen za určité zločiny. Za politický terorismus. Každý terorista, který nám padne do rukou živý, přijde do tří dnů po dopadení před soud. Bude-li odsouzen, rozsudek bude vykonán do čtyřiašest set hodin po vynesení."

"Byla silná opozice proti návrhu?"

"Dlouho se debatovalo. Ale když došlo na hlasování, drtivá většina byla pro."

Anselmo uvažoval nezaújatě. "Zdá se mi, že to je rozumný zákon," řekl konečně. "Podnět jsem dal k němu já, že?"

"Dá se to tak říct."

"Tak se do budoucna vyhnete situacím, jako byla tahle. Ale stejně na tom tratíte. Jistě proto se tak dlouho debatovalo. Ostatnímu světu se nebude líbit, že popravujete vězně tak brzy po dopadení. Bude se říkat, že parodujete soudní řízení, že vynášíte svévolné rozsudky a tak." Vycenil zuby. "Ovšem co jiného vám zbývalo? Nic."

"Ještě něco se změnilo, tentokrát bez legislativy," podotkl starší muž. Je to neoficiální změna praxe, která se týká vojska a policie. Budeme mít pomalejší reflexy, když půjde o to si uvědomit, že se chce někdo vzdát."

Anselmo se hlasitě zasmál tomu výrazu: "Pomalejší reflexy! Chcete říct, že budete nejdřív střílet a potom se ptát."

"Asi tak nějak."

"To je taky rozumná politika. Budu na ni pamatovat ve svých plánech. Ale pochybuju, že vám bude něco platná."

Muž pokrčil rameny. Injekční stříkačka v jeho velké, uzlovaté pěsti vypadala maličká. "Ten pentothal," řekl. "Budeme vás muset spoutat? Nebo se podrobíte?"

"Proč byste mi dávali pouta? Jsme profesionálové, já i vy. Podrobím se."

"To bude jednodušší."

Anselmo natáhl ruku. Mladší muž ho vzal za zápěstí, zatímco druhý připravoval jehlu. "Stejně vám to k ničemu nebude. Já už jsem pentothal dostal. Na mě neúčinkuje." "To si ověříme sami." "Poslužte si."

"Aspoň si pěkně zhrupnete."

"Já nemám se spaním problémy," prohlásil Anselmo. "Spím jako nemluvně." Nebojoval s drogou, nechal se jí unášet,

jak proudila s krví jeho žilami. Jeho vědomí jako by odstoupilo stranou. Slyšel hrát orchestr a mezi hudbou duněl irom. Zášlehy blesku na indigovém pozadí se vyjímalý zvlášť krásně.

Pak se probudil, uvědomoval si, kde je a že ti dva muži spolu mluví, ale nerozuměl, o čem. Když se mu vědomí vrátilo úplně, nedával to chvíli na sobě znát, v naději, že uslyší něco podstatného, ale v jejich konverzaci ho nic nezaujalo. Po několika minutách se pohnul a otevřel oči.

"Tak co? Vyzradil jsem něco životně důležitého?"

Starší zavrtěl hlavou.

"Říkal jsem vám to."

"Říkal. Doufám, že mi prominete mou nedůvěru."

Anselmo se rozchechtal. "Vy máte humor, starouši. Skoro je mi líto, že jsme nepřátelé. Řekněte mi, jak se jmenujete."

"Nač vám to bude?"

"Na nic."

"Nahum Grodin."

Anselmo jméno hlasitě opakoval. "Když jste mě tenkrát chytli. V té všivě arabské díře."

"Al-dhəriš."

"Al-dhəriš, ano. Když jsem se tenkrát vzdával, dlouho jsem měl dojem, že mě chcete odprásknout. Ten věčný vítr a odlesk měsíce na vaší zbrani a něco ve vzduchu. Něco v tom, jak jste tam stál. Myslel jsem, že mě zastřelíte."

"Chybělo k tomu jen moc málo."

Já jsem si to myslel." Anselmo se náhle rozesmál. "A teď si musíte říkat, že jste to měl udělat, co? Váhavost je to, co hubí lidi, Grodine. Lepší špatná volba než žádná. Měl jste mě zastřelit."

"Měl."

"Příště budete moudřejší."

"Příště?"

"Jen se nebojte, my se ještě uvidíme. A vy příště nebudete se střelbou váhat, ale já si rozmyslím, abych se vzdával. Co?"

"Skoro jsem vás zastřelil."

"Cítil jsem to."

"Jako psa."

"Psa?" Anselmo si vzpomněl na psy v arabském městečku, na toho, kterého vyrušil, když otevíral dveře, na toho, co kňučel a kterého zabil. Vzpomněl si, jak ohmatával zvířeti hlavu a jak se kratičce zachvělo, když mu dyka vjela mezi žebra. Těžko si teď vybavoval, proč vlastně toho psa probodl. Patrně proto, aby ho svým kňučením neprozradil, ale byl to skutečně ten pravý důvod? Jednal tak reflexivně, že se motiv dal těžko určit.

Jako kdyby na tom záleželo.

Venku slunce přímo oslepovalo. Gershon Meir vyndal z kapsy u košile brýle proti slunci. Nahum Grodin mžoural proti světlu. Sluneční brýle nikdy nenosil a žár mu nevařil. Slunce zahřívalo jeho kosti a mínilo mu bolesti v kloubech.

"Pozití," řekl. "Oddechnu si, až ho uvidím naposled."

"Vážně?"

"Ano. Jsem strašně nerad, že ho musíme propustit. Ale někdy si myslím, že mi ještě víc vadí, když s ním musím mluvit."

"Já ti rozumím."

Šli ulicemi v poklidném mlčení. Měli za sebou několik bloků, když mladý muž pravil: "Před chvílí jsem měl hrozně divný pocit. Jen na moment."

"Neříkej?"

"Když jsi mu dával ten pentothal. Chvilku jsem měl strach, že ho zabiješ."

"Pentothalem?"

"Myslel jsem, že bys mu mohl jehlou vehnout do žíly vzduchovou bublinu. Něco takového. Těžké by to nebylo."

"Snad. Nevím ovšem, jestli bych dovedl najít žílu tak snadno. Do lékaře mám daleko. Na podkožní injekci pentothalu ještě tak stačím, ale fouknout vzduch do žíly, to bych nemusel zvládnout. Ale tebe doufám ani nenapadlo, že bych byl takový blázen a zabil ho."

"To byl jen dojem, nemyslel jsem si to."

"Já bych ho zabil s rozkoší," prohlásil Grodin. "Ale nesnesl bych pomýšlení, že přitom zmizí ze světa New York."

"Oni by snad nenechali bombu vybuchnout jen kvůli Anselmovi. Chtějí dostat ven i ostatní vězně a mají své další požadavky. Kdybys jim řekl, že Anselmo zemřel šírozenou smrtí, možná by to spolkli a dělali, že tomu věří."

"Myslíš, že bychom měli předpokládat, že takhle blufují?"

"Ne. Jsou to blázni. Kdo může vědět, co udělají?"

"Přesně," řekl Grodin.

"Byl to jen pocit, to je všechno."

A po chvíli: "Nahume? To ti je divné. Když ty a Anselmo spolu mluvíte, já jako bych u toho ani nebyl."

"Já ti nerozumím, Gershone."

"Mezi vámi dvěma probíhá nějaký proud. Já si připadám úplně vyloučený z vaší společnosti. Zdá se, že vy dva si prostě rozumíte."

"To je zvláštní. Ty si myslíš, že já Anselmovi rozumím? Já mu ani nezačínám roz-u-í-t. Řeknu ti, že jsem od něj pod pentothalem nečekal žádné konkrétní informace. Je doufal jsem, že nějak proniknu do motivací toho člověka. A nedozvěděl jsem se nic. Miluje přelévání krve, miluje hlasité zvuky. Víš, co řekl Bakunin?"

"Já vůbec nevím, kdo Bakunin byl. Nějaký Rus?"

"Rus. 'Nutkání ničit je nutkání tvořivé,' řekl. Snad souvislost, ve které to řekl, tu tezi trochu zmiňuje. Nevím. Anselmo je ztělesnění té filozofie. Chce jenom říci. Ne, Gershone, já mu nerozumím." "Ale nějaká sympatie mezi vámi je. Neumím to dobře vyjádřit, ale něco tam je." Grodin neodpověděl hned. Konečně promluvil: "On říká, že se ještě sejdem. Je to se plete."

Příležitost však se přece jen vyskytla, a to v den, kdy Anselma propustili. Grodin

A jeho asistent stáli opodál. Pozorovali, jak eskorta vede teroristu z cely k obrněnému transportéru, který ho dopraví na syrské hranice, a Grodin odpovídal za bezpečnostní opatření proti tomu, aby nějaký fanatik Anselma zastřelil, až vyjde z vězení. Jeli za transportérem ve vlastním vozidle, Meir u volant, Grodin vedle něho. Ceremoniál na hranicích Sýrie, během něhož Izraelci předali Anselmovu ostrahu palestinskému komandu, probíhal za nesmírného napětí, ale skončil bez problémů.

Těsně předtím, než nastoupil do čekajícího vozu, se Anselmo otočil, aby se naposledy podíval přes hranici. Vrhá pohledy kolem, jako by hledal někoho určitého. Pak vystrčil bradu, ohnul rty a vycenil své ulámané zuby v odporném úsměvu jakoby na rozloučenou. Pohodil hlavou a shrbený nastoupil do auta. Zabouchly dveře. Vzápětí auto vyrazilo k Damašku.

"Pěkné představení," prohodil Gershon Meir.

"On je herec. Představení je pro něj všechno. Celý jeho život je divadlo."

"Ohlížel se po tobě."

"Myslím, že ne."

"Po někom se ohlížel. Po kom jiném?"

Grodin netrpělivě potřásl hlavou. Vypadalo to, že jeho asistent by rád ještě mluvil dál, ale respektoval ten náznak a mlčel.

Během dlouhé zpáteční cesty se Grodin zabořil do opěradla a zavřel oči. Připadalo mu, že spí, aniž úplně přestal bdít. Asi po půl hodině otevřel modré oči a narovnal se na sedadle.

"Kde teď asi je?" položil nahlas otázku. "V Damašku? Nebo už letadlo s ním odstartovalo?"

"Řekl bych, že je ještě na letišti."

"Ono je to jedno. Jak je ti, Gershone? Někoho takového pustit z rukou! Žádná odplata. Uvědom si ty schopnosti, které uplatní v práci s různými skupinami bláznů. Shromáždí stoupence jedné šílené ideje a zprostředkuje jim spolupráci s jinými, stejně úchylnými. Bude koordinovat akce extremistů, kteří jinak nemají nic společného. A pracuje jako nikdo jiný. To poslední ponížení Spojených národů - člověku se skoro nechce věřit, že to nenaplánoval Anselmo. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych se dozvěděl, že ten projekt připravil někdy dřív pro případ, že ho jednou chytí."

"Mohla by to být pravda?"

"Vyloučené to přece není, že? A my ho museli pustit."

"Podruhé už nebudeme muset."

"Ne," souhlasil Grodin. "Aspoň jednu dobrou věc to přineslo. Ví Bůh, že ten nový zákon není dokonalý. Rychlé soudy a okamžité popravy nejsou to, oč by se demokratické režimy měly snažit. Ale člověku dělá dobře, když ví, že už se nedostane do takového postavení. Gershone?"

"Ano?"

"Prosím tě, zastav. Zajed' na krajnici."

"Děje se něco?"

"Ne. Ale já jsem se rozhodl, že ti něco řeknu. Teď vypni motor. Chvilí se tu zdržíme." Grodin zavřel oči a položil si ruku na čelo. Mluvil, aniž otevřel oči. "Anselmo tvrdil, že my dva se ještě uvidíme. Já jsem den nato řekl, že se mýlí."

"Pamatuju se na to."

"On se totiž nikdy nevrátí do Izraele. Sejde se s přáteli, jestli se takovým lidem dá říkat přátelé, a půjde, kam má namířeno. A tak za dva týdny nebo měsíc nebo nad nejvýš dva měsíce začne pociťovat určitou nervozitu. Možná se ho zmocní duševní tísněnost, možná úzkost či popudlivost. Nebylo by divu, kdyby těm příznakům nevěnoval pozornost, protože by příliš nevybočovaly z jeho normálu, n má život dezorganizovaný, chaotický, nervově vyčerpávající, takže stavy, kterých jsem mluvil, se nemusejí mnoho lišit od toho, jak žije obvykle."

"Nerozumím, Nahume."

"V dalších dnech začnou být ty symptomy výraznější," pokračoval Grodin. "Může dostat horečku. Přestane mít chuť k jídlu. Bude hodně nervózní. Bude možná překotně mluvit, snad přímo brebentit. Vzpomeň si, jak říkal, že spí jako nemluvně. Teď si pozná, co je nespavost. Uplyne zase pár dní a jeho stav se dále zhorší." Grodin dal z kapsy náprsní tašku a z ní listek papíru. "Takhle vypadá popis v lékařské ickyklopedii: 'Vzrušení nemocného se vystupňovává, v jeho chování je zřejmá úzkost a strach. Výrazné jsou dýchací potíže, ale nejnápadnější a hrozný rysy tohoto stavu se objevují při pokusech polknout tekutinu. Pacient trpí žízní a zoufale by chtěl pít, ale když se o to snaží, přepadnou ho prudké dávivé křeče, jež trvají několik vteřin a jsou vystřídaný krajním zděšením a strachem. Dokonce i samo pomýšlení na pití, stejně jako zvuk tekoucí vody vyvolávají dusivý paroxysmus."

Pacient je mimořádně citlivý na veškeré vnější podněty - prudké světlo, hlasité zvuky, závan studeného vzduchu - cokoli z toho může vyvolat záchvat. Objevují e též křeče v celém těle a někdy i spasmy tetanového typu. Tyto různé paroxysmy přicházejí stále častěji a jsou stále prudší, jak nemoc pokračuje."

"Nemoc?" zamarčil se Gershon Meir. "Tomu nerozumím, Nahume. Jaká emoc? O čem to mluvíš?"

Grodin četl dále. "V individuálních případech se střídají intervaly poměrného klidu s intenzivní úzkostí a jsou provázeny více méně stálými dýchacími potížemi, k nimž se druží zvláštní hlučné výdechy působící dojmem, že pacient

štěká jako pes. V mnoha případech..."

"Pes!"

"V mnoha případech se dostávají občasné záchvaty maniakálního vzrušení.

Během celé této fáze nemoci pacienta trápí vyměšování a hromadění slin v ústech.

Má hrůzu z toho, že by je měl polknout, a proto je stále kolem sebe vyplivuje.

Může také prudce svírat čelisti, jako by chtěl kousnout. Ve skutečnosti je to důsledek křečí postihujících veškeré svalstvo. Horečky nebývají vysoké, ale pacient má

zácpu, vyměšuje stále menší proud moči a často pocítuje pohlavní vzrušení.

Po dvou až třech dnech nesmírného utrpení pacient umírá, většinou v důsledku křečí spojených s dušením nebo na vyčerpání. Nemoc trvá od prvních symptomů pravidla tři až pět dní."

Grodin zase složil papír a vrátil jej do náprsní tašky. "Vzteklina," řekl tiše. "Hyd-fobie. Její inkubační doba je u psů a jiných nižších savců necelý týden. U lidí propuká obvykle po měsíci. Kratší inkubační doba prý bývá u malých dětí, a také když je člověk pokousán na hlavě nebo na krku."

"Nedá se to léčit? Myslel jsem..."

"Pasteurovo sérum. Je to řada asi dvanácti bolestivých injekcí. Myslím, že očkovací látka se vpravuje injekční jehlou do břicha. A existují jiné, méně náročné způsoby očkování, dá-li se určit konkrétní kmen vzteklinového viru. Ale očkovat se musí okamžitě. Jakmile proběhne inkubační doba, jakmile se objeví symptomy, je smrt nevyhnutelná."

"Bože!"

"Až Anselmo začne třeba seabeméně tušit, že s ním něco je..."

"Už bude pozdě."

"Přesně tak," řekl Grodin.

"Když jsi mu dával ten pentothal..."

"Ano, v té stříkačce nebyl jen pentothal."

"Já něco tušil."

"To jsi mi říkal."

"Ale nikdy by mě nenapadlo..."

"Ne. Samozřejmě ne."

Gershon Meir se zachvěl. "Až si uvědomí, co jsi mu udělal a jak..."

"Tak co?" Grodin rozpráhl ruce. "Může nám být nepřítelem ještě zavilejším, než už je? A já si upřímně řečeno nemyslím, že by uhodl, jak to bylo. Nejspíš bude předpokládat, že dostal vzteklinu z nějakého zvířecího zdroje. Prý se jí můžeš nakazit, když se nadýcháš výparů z trusu vzteklých netopýrů. Třeba se bude skrývat v nějaké jeskyni plné nakažených netopýrů a ty bude vinit ze své nemoci. Ale ono je to jedno, Gershone. Jen ať ví, že jsem mu to způsobil já. Skoro doufám, že to uhodne."

"Panebože!"

"Jenom jsem ti to chtěl povědět," řekl Grodin a hlas už mu zněl klidněji. "Má to svou poezii, nemyslíš? On teď chodí jako časovaná puma. Mohl by dostat Pas-teurovu vakcínu a zachránit se, ale neví to, a až to vědět bude..."

"Panebože."

"Tak nastartuj. Je na čase, abychom se vrátili." A starší muž se napřímil v sedadle a třel si rozbolavělé klouby pravičky. Trápily ho, ale on se přesto usmíval.